voegdheid niet enkel rekening heeft gehouden met de diploma's van de kandidaten en heeft gekozen voor de bevordering van iemand met lagere diploma's dan de zijne.

3. Bij bevordering is de anciënniteit slechts één van de beoordelingscriteria en kan zij in geen geval belangrijker zijn dan de verdiensten van de kandidaten.

In zaak 9/82,

LENE ØHRGAARD EN JEAN-LOUIS DELVAUX, ambtenaren van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beide wonend te St. Genesius-Rode (België), Champellaan 11 A, bijgestaan en vertegenwoordigd door J. Thorbek, advocaat te Kopenhagen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, bij J. Loesch, advocaat aldaar, Rue Goethe 2,

verzoekers,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. F. Buhl, juridisch adviseur, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst van de Commissie, Bâtiment Jean Monnet, Plateau du Kirchberg,

verweerster,

betreffende de in het verzoekschrift geformuleerde conclusies,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Met kennisgeving van vacature COM/1134-1140/80, gepubliceerd in het overzicht van vacatures nr. 49, maakte de Commissie zeven vacatures bekend voor hoofdvertalers in de rang LA 5/4, waarin overeenkomstig de begrotingsmogelijkheden zou worden voorzien.

Voor deze posten golden de volgende vereisten:

„— opleiding op universitair niveau, afgesloten met een diploma, of gelijkwaardige beroepservaring;

— lange ervaring met vertaalwerk; ervaring met revisiewerk;

— gebleken goede uitdrukkingsvaardigheid en stijl."

Binnen de in de kennisgeving genoemde termijn meldden zich 13 kandidaten aan, waaronder beide verzoekers alsmede Tilly Bye Rasmussen en Anker Rasmussen.

Met betrekking tot de kwalificaties van deze vier personen kan het volgende worden opgemerkt:

a) Verzoekers hebben beide een universitair diploma, behaald voordat zij voor een algemeen vergelijkend onderzoek van de Gemeenschap slaagden, en beschikken bovendien over een ruime beroepservaring. Beiden zijn in 1974 aangeworven. Øhrgaard in de rang LA 7 en Delvaux in de rang LA 8, en beiden zijn in januari 1979 bevorderd naar de rang LA 6. In de tussentijd waren zij gedurende één jaar en zeven maanden met verlof om redenen van persoonlijke aard, dat zij hebben benut om in het belang van de dienst een verdere opleiding te volgen.

b) Tilly Bye Rasmussen is in het bezit van een diploma handelshogeschool en een diploma drietalig correspondent. Van 1966-1973 werkte zij als correspondente vreemde talen en als meertalig secretaresse; daarnaast doceerde zij Frans op een avondschool en deed zij in 1971 haar E.A.-examen (ehrvervssproglig afgangsexamen; eindexamen van de talenopleiding voor het bedrijfsleven). Verder werkte zij als freelance vertaler voor de Commissie en voor het Parlement en deed zij een stage bij de tolken- en conferentiedienst van de Commissie. In 1974 werd zij aangesteld als adjunct-vertaler in de rang LA 7/1; op 1 februari 1978 werd zij bevorderd naar de rang LA 6 en op 1 maart 1981 naar de rang LA 5.

c) Anker Rasmussen slaagde in 1973 voor het H.A.-examen (handelsvidenskabelig afgangsexamen; eindexamen handelswetenschappen) en be-

haalde het diploma eentalig correspondent van de Handelshogeschool; in 1979 behaalde hij aan dezelfde onderwijsinstelling het diploma „cand. merc.". Hij werd in 1974 als adjunct-vertaler aangesteld in de rang LA 7/1, op 1 juni 1978 bevorderd naar de rang LA 6 en op 1 maart 1981 naar de rang LA 5.

De Commissie benoemde beide Rasmussen op 1 maart 1981 tot hoofdvertaler; op 3 april 1981 stelde zij verzoekers in kennis van de afwijzing van hun sollicitatie. Tegen deze afwijzing dienden verzoekers op 3 juni respectievelijk 15 mei 1981 een klacht in krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut. Bij besluit van 1 december 1981 wees de Commissie deze klachten af, waarop verzoekers op 22 december 1981 het onderhavige beroep instelden; het verzoekschrift is op 8 januari 1982 bij het Hof ingekomen.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan; het heeft de Commissie echter verzocht, vóór 5 maart 1983 antwoord te geven op de volgende vragen:

1. Wordt het vereiste van artikel 5, lid 1, tweede alinea, betreffende kennis op universitair niveau of gelijkwaardige beroepservaring, verschillend uitgelegd en toegepast al naar gelang het gaat om ambtenaren van de categorie A of ambtenaren van de groep voor de talendienst?

2. Hoe combineert de Commissie in de praktijk de twee in de kennisgeving van vacature gestelde vereisten, met name wanneer een kandidaat wel over beroepservaring, maar niet over universitaire diploma's beschikt?

II — Conclusies van partijen

Verzoekers concluderen dat het den Hove behage:

„1. nietig te verklaren het bij brief van 3 april 1981 meegedeelde besluit van verweerster houdende afwijzing van de sollicitatie van verzoekers naar het ambt van hoofdvertaler (COM/1134-1140/80);

2. verweerster te verplichten, verzoekers in een ambt van hoofdvertaler te benoemen, met anciënniteit vanaf 1 maart 1981, hetzij door twee nieuwe permanente ambten van hoofdvertaler in te stellen, hetzij door de benoeming van Tilly Bye Rasmussen en Anker Rasmussen in te trekken en verzoekers in hun plaats te benoemen;

3. verweerster te veroordelen in de kosten van het geding."

In haar memorie van antwoord concludeert de *Commissie* dat het den Hove behage:

„— de vordering van verzoekers niet-ontvankelijk te verklaren, subsidiair ze te verwerpen,

— verzoekers te verwijzen in de kosten van het geding."

In dupliek concludeert de Commissie voorts:

„— te verklaren dat verzoekers niet gerechtigd zijn om nieuwe middelen voor te dragen met een beroep op gebleken juridische of feitelijke omstandigheden, subsidiair, verzoekers' stelling te verwerpen volgens welke er bij de bezetting van de posten COM/1134-1140/80 sprake is geweest van misbruik van bevoegdheid."

III — Middelen en argumenten van partijen

In hun verzoekschrift stellen *verzoekers,* dat de posten niet aan Tilly Bye Rasmussen en Anker Rasmussen hadden mogen worden toegewezen; Tilly Bye Rasmussen zou niet voldoen aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature, aangezien de E.A.-opleiding niet overeenkomt met een opleiding op universitair niveau, afgesloten met een diploma, noch op één lijn is te stellen met gelijkwaardige beroepservaring, terwijl Anker Rasmussen niet zou voldoen aan de tweede voorwaarde van de kennisgeving van vacature, aangezien hij na het behalen van zijn diploma van universitair niveau geen lange ervaring met vertaalwerk heeft gehad.

De posten hadden integendeel aan verzoekers moeten worden toegewezen, omdat zij wel aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature voldoen: zij hebben beide zowel een universitair diploma als een lange ervaring met vertaal- en revisiewerk.

In haar verweerschrift concludeert de *Commissie* primair tot afwijzing van het gevorderde. Het besluit om een kandidaat af te wijzen, kan niet nietig worden verklaard, aangezien het tot aanstelling bevoegd gezag bij de beoordeling van de verdiensten van de kandidaten over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Een benoeming die op grond van een totale beoordeling heeft plaatsgevonden, kan in rechte niet worden bestreden, tenzij er sprake is van een kennelijke vergissing, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kan het Hof een instelling niet een bevel geven; het Hof kan dus niet gelasten dat verzoekers tot hoofdvertaler worden benoemd.

Voor het geval het Hof verzoekers' vorderingen wel in behandeling mocht nemen, wijst de Commissie er subsidiair op, dat verzoekers niet stellen, dat het tot aanstelling bevoegd gezag een formele of materiële fout heeft begaan die hun vordering tot nietigverklaring van het besluit zou kunnen dragen.

Bovendien geeft het Statuut ambtenaren die aan de voorwaarden voor bevordering voldoen, geen subjectief recht op bevordering. Vergelijkt men het carrièreverloop van verzoekers enerzijds en van Tilly Bye Rasmussen en Anker Rasmussen anderzijds, dan blijkt bovendien dat de selectieprocedure volstrekt normaal is verlopen.

De afwijzing van verzoekers' sollicitatie betekent niet dat zij later niet meer bevorderd zouden kunnen worden, maar een statutair recht van verzoekers, op grond waarvan zij de Commissie zouden kunnen verplichten om twee nieuwe ambten van hoofdvertaler in te stellen en hen daarin te benoemen met anciënniteit vanaf 1 maart 1981, kan niet worden aanvaard.

Met betrekking tot de mogelijkheid de benoeming van Tilly Bye Rasmussen en Anker Rasmussen nietig te verklaren, merkt de Commissie op, dat Tilly Bye Rasmussen een combinatie bezit van praktische beroepsarbeid en een theoretische opleiding die onder meer studies omvat „van een niveau dat met het universitaire moet worden gelijkgesteld", en dat Anker Rasmussen zijn opleiding, na ze in 1974 te hebben onderbroken, in juni 1979 heeft afgesloten met een examen op universitair niveau. Zowel vóór als na de voltooiing van zijn opleiding had hij een volledige baan als vertaler.

Het middel van verzoekers zou bovendien moeten steunen op artikel 45, lid 1, van het Statuut; verzoekers hebben echter aan deze bepaling een verkeerde uitlegging gegeven, want bevordering vindt plaats op grond van een totale beoordeling van de verdiensten van de kandidaten, en de vergelijking van de diploma's

is niet doorslaggevend. De argumenten van verzoekers vinden dan ook geen steun in het Statuut.

Alvorens in te gaan op de juridische argumenten, maken *verzoekers* in repliek een aantal opmerkingen over de weergave van de feiten door de Commissie.

Zij wijzen op de beoordelingen in hun beoordelingsrapporten over de periode 1 juli 1977-30 juni 1979, die in de rapporten over de volgende periode zijn bevestigd. Hiermee is in tegenspraak hetgeen de directeur „Vertalingen, documentatie, vermenigvuldiging en bibliotheek", A. Ciancio, in zijn nota van 18 februari 1981 aanvoert als reden voor de afwijzing van hun sollicitatie, namelijk dat zij niet de voor een hoofdvertaler essentiële kwaliteiten bezitten, te weten die betrouwbaarheid en uitdrukkingsvaardigheid welke vereist is om ongereviseerd te kunnen vertalen. In dit verband wijzen zij erop, dat de beoordeling van Ciancio ook in strijd is met de opmerkingen van de Commissie betreffende verzoekers in zaak 10/82.

Voorts moet het verbazing wekken, dat sollicitanten die zelfs niet aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature voldoen, in aanmerking komen voor een uitzonderlijk snelle carrière; een dergelijke handelwijze van de administratie is overigens in strijd met artikel 5, lid 3, van het Statuut.

Tenslotte moet bij de berekening van hun anciënniteit ook hun verlof om redenen van persoonlijke aard, dat zij in het belang van de dienst hadden genomen, in aanmerking worden genomen; dit betekent dat Øhrgaard een langere diensttijd heeft dan Tilly en Anker Rasmussen, terwijl zij tevens bij haar aanwerving een veel hogere opleiding bezat, en dat de diensttijd van Delvaux even lang is als die van Tilly en Anker Rasmussen, terwijl ook hij bij zijn aanwerving een veel hogere opleiding had.

Met betrekking tot de juridische argumenten van de Commissie voeren verzoekers in de eerste plaats aan, dat het tot aanstelling bevoegd gezag met de benoeming van personen die niet aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature voldoen, een kennelijk verkeerd besluit heeft genomen. Zelfs al zouden de twee benoemde ambtenaren aan de vakbekwaamheidseisen voldoen, dan nog heeft de Commissie een kennelijk verkeerd besluit genomen, nu verzoekers veel hoger gekwalificeerd zijn dan de twee benoemde ambtenaren. Om dit laatste te bewijzen, zou het Hof een deskundigenonderzoek dienen te gelasten naar het niveau van de volgende opleidingen: cand. mag., canc. phil., cand. ling. merc., E.A., korrespondenteksamen en cand. merc.

Wanneer het tot aanstelling bevoegd gezag twee gekwalificeerde sollicitanten ten onrechte afwijst en twee andere, die niet aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature voldoen, althans veel minder gekwalificeerd zijn, in hun plaats benoemt, dient het de door verzoekers geleden schade te vergoeden door hun een LA 5-ambt toe te wijzen. Voor deze twee ambten is op de begroting geld uitgetrokken en het Hof kan verzoekers' vordering dan ook inwilligen zonder dat Tilly en Anker Rasmussen hun ambt behoeven te verliezen.

Met betrekking tot het argument van de Commissie, dat de benoeming heeft plaatsgevonden na onderlinge vergelijking van de verdiensten van de kandidaten, voeren verzoekers aan, dat zich bij de heren Marstrand en Pignot — in strijd met het Statuut — paralleldossiers bevinden waarvan gebruik wordt gemaakt bij benoemingen: Ten bewijze

hiervan verwijzen verzoekers naar het feit dat tijdens de bevorderingsprocedure voor 1981 ten aanzien van Delvaux een fout is gemaakt bij de puntenberekening volgens de methode-Noël. Daarom verlangen verzoekers, dat de Commissie de parralleldossiers van de vier betrokken ambtenaren overlegt.

Verzoekers hebben nooit gesteld dat zij recht op bevordering hebben. Zij hebben gesteld, dat zij in casu zijn „gepasseerd" ten gunste van twee kandidaten die niet voldoen aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature. Dit is iets anders dan de situatie die verweerster schetst, en het is ook in strijd met artikel 27 van het Statuut, volgens hetwelk uit de kandidaten die aan de minimumvoorwaarden van de kennisgeving van vacature voldoen, de meest gekwalificeerde moet worden gekozen. Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft bovendien zelf de voorwaarden formeel vastgesteld in de kennisgeving van vacature; daarom is het eraan gebonden en kan het geen beroep meer doen op artikel 45. Elke afwijking van de formele criteria van de kennisgeving is misbruik van bevoegdheid.

Uit de fout die het tot aanstelling bevoegd gezag heeft begaan door personen te benoemen die niet voldoen aan de voorwaarden van de kennisgeving van vacature, blijkt dat het tot aanstelling bevoegd gezag „oneigenlijke belangen nastreeft", en ook op die grond achten verzoekers misbruik van bevoegdheid aanwezig. Hoewel dit middel eerst bij repliek is voorgedragen, is het ontvankelijk omdat het gebaseerd is op nieuwe inlichtingen die in de memorie van antwoord zijn verstrekt.

Verzoekers twijfelen sterk aan hun kans op een latere bevordering; zij wijzen hierbij op het feit, dat Delvaux voor de bevorderingen van 1981 als zestiende op de lijst geplaatst en Øhrgaard in het geheel niet op de lijst voorkomt.

Tenslotte stellen zij, dat geen van de arresten waarop de Commissie zich beroept, voor deze zaak relevant is.

In dupliek merkt de *Commissie* naar aanleiding van verzoekers' promotiekansen op, dat het tot aanstelling bevoegd gezag nooit heeft verklaard dat verzoekers niet in aanmerking kwamen voor bevordering binnen hun huidige dienst; dit vindt bevestiging in het feit dat Delvaux in 1981 voor bevordering is voorgedragen. Zijn plaats op de lijst betekent geenszins dat zijn sollicitatie ten onrechte is afgewezen, daar die lijst niet enkel betrekking heeft op de Deense vertaalafdeling.

Wat de eisen inzake de vakbekwaamheid van de kandidaten voor de post van hoofdvertaler betreft, bevat de repliek niets waarop de Commissie niet reeds in haar verweerschrift heeft gereageerd. Verzoekers herhalen slechts de stelling die het leitmotiv van hun actie vormt, namelijk dat een met een diploma afgesloten universitaire opleiding de doorslag moet geven bij een bevordering. De kennisgeving van vacature vermeldt bij de vakbekwaamheidsvereisten echter uitdrukkelijk: „... of gelijkwaardige beroepservaring"; wanneer verzoekers zich eenzijdig op het diploma als voorwaarde voor bevordering beroepen, is dat dus in strijd met de vakbekwaamheidseisen in de kennisgeving van vacature. Overeenkomstig artikel 45 van het Statuut vindt bevordering plaats bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag na vergelijking van de verdiensten van de kandidaten, en niet enkel op basis van universitaire diploma's. Bovendien hebben kandidaten met een filologische opleiding niet de

voorkeur boven kandidaten wier opleiding meer op de behoeften van het bedrijfsleven was afgestemd. De Commissie verzet zich tegen een dergelijke beperking van de bevoegdheid van het tot aanstelling bevoegd gezag bij de benoeming van zijn medewerkers.

Met betrekking tot de berekening van de anciënniteit merkt de Commissie op, dat artikel 24 van het Statuut niet ertoe dwingt dat verlof om redenen van persoonlijke aard met het oog op bij- of nascholing in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de anciënniteit; een dergelijke bij- of nascholing vereist niet dat men zijn beroepswerkzaamheid onderbreekt. De diensttijd als arbeidscontractant wordt overigens wel meegerekend bij de berekening van de anciënniteit.

De Commissie bestrijdt verzoekers' stelling, dat de begroting nog ruimte zou bieden voor LA 5-posten. Dat er in maart 1982 volgens de begroting formeel nog enkele LA 5-posten beschikbaar waren betekent niet dat deze posten ook feitelijk nog open zijn; zij zijn immers gebruikt om ambtenaren in de rangen LA 8 en LA 7 aan te werven.

Wat de paralleldossiers betreft, wijst de Commissie erop, dat de in het geval van Delvaux gemaakte fout is gecorrigeerd. Dergelijke fouten kunnen helaas voorkomen, maar artikel 26, dat voorschrijft dat alle documenten aan de betrokken ambtenaar worden meegedeeld, biedt voldoende zekerheid tegen het insluipen van fouten in het persoonsdossier ten nadele van de ambtenaar. De zogenoemde paralleldossiers nemen niet de plaats in van de overeenkomstig het Statuut bijgehouden persoonsdossiers en van verzoekers' bewering, dat het tot aanstelling bevoegd gezag bij de behandeling van hun verzoek om bevordering gebruik zou hebben gemaakt van andere gegevens dan die welke in hun persoonsdossiers zijn opgenomen, ontbreekt iedere grondslag. De Commissie wenst dan ook niet in te gaan op het verzoek om die zogenoemde paralleldossiers over te leggen.

Tenslotte is de Commissie van oordeel, dat het middel betreffende misbruik van bevoegdheid, dat eerst in repliek is voorgedragen, ingevolge artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering, niet-ontvankelijk moet worden verklaard, aangezien er in de loop van de schriftelijke behandeling geen juridische of feitelijke gegevens aan het licht zijn gekomen, die de voordracht van nieuwe middelen zouden kunnen rechtvaardigen.

IV — Antwoord van de Commissie op de schriftelijke vragen van het Hof

In antwoord op de eerste vraag (zie blz. 2382 supra) verklaart de Commissie, dat bij aanwerving in categorie A in de regel een keuze wordt gemaakt uit kandidaten met een universitaire opleiding, terwijl bij de groep voor de talendienst regelmatig kandidaten met gelijkwaardige beroepservaring tot vergelijkende onderzoeken worden toegelaten en in een aantal gevallen ook zijn aangesteld. De verschillende aanwervingspraktijk voor ambtenaren van de categorie A en van de groep LA berust echter niet op een verschillende uitlegging van artikel 5 van het Statuut, maar is het gevolg van de voor de twee groepen verschillende feitelijke omstandigheden.

In antwoord op de tweede vraag verklaart de Commissie, dat zij bij het verdere carrièreverloop geen onderscheid maakt naar gelang een ambtenaar op grond van een universitaire opleiding dan wel, op grond van gelijkwaardige kwalificaties is aangesteld. Bevordering vindt plaats op grond van de beoordeling

van de verdiensten en het werk van de ambtenaar.

V — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 21 april 1983 heeft T. Rode als deskundige namens verzoekers een uiteenzetting gegeven over de inhoud van de verschillende Deense hogere taalkundige opleidingen. Vervolgens zijn mondelinge opmerkingen gemaakt en vragen van het Hof beantwoord door verzoekers, vertegenwoordigd door J. Thorbek, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. F. Buhl.

Ter terechtzitting erkenden verzoekers, dat het in casu gaat over een bevorderingsbesluit krachtens artikel 45 van het Statuut, waarbij zich de vraag voordoet, hoever de discretionaire bevoegdheid van het tot aanstelling bevoegd gezag gaat bij een benoeming na een kennisgeving van vacature.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 19 mei 1983 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 8 januari 1982, hebben L. Øhrgaard en J.-L. Delvaux, beiden ambtenaren van de rang LA 6 bij de Deense vertaalafdeling van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het hun bij brief van 3 april 1981 meegedeelde besluit van de Commissie, houdende afwijzing van hun naar aanleiding van kennisgeving van vacature COM/1134-1140/80 ingediende sollicitatie naar het ambt van hoofdvertaler van de rang LA 5; tevens verzoeken zij het Hof, de Commissie te gelasten hen in dat ambt te benoemen, hetzij door twee nieuwe ambten van hoofdvertaler in te stellen, hetzij door de benoeming van twee benoemde ambtenaren, wier kwalificaties zij betwisten, ongedaan te maken.

2 In voornoemde kennisgeving van vacature COM/1134-1140/80 werden de volgende eisen gesteld:

— opleiding op universitair niveau, afgesloten met een diploma, of gelijkwaardige beroepservaring;

— lange ervaring met vertaalwerk; ervaring met revisiewerk;

— gebleken goede uitdrukkingsvaardigheid en stijl.

3 Niet wordt betwist dat verzoekers voldeden aan de voorwaarden om naar de rang LA 5 te worden bevorderd. Niettemin werden zij afgewezen en benoemde de Commissie op 1 maart 1981 de twee ambtenaren wier benoeming wordt bestreden.

4 Na bij het tot aanstelling bevoegd gezag een klacht te hebben ingediend krachtens artikel 90 van het Statuut, hebben verzoekers het onderhavige beroep ingesteld, dat aanvankelijk primair steunde op twee middelen. In het eerste middel stellen zij, dat de twee door de Commissie bevorderde ambtenaren niet voldeden aan alle voorwaarden van de kennisgeving van vacature, en dat de Commissie bij hun benoeming kennelijk heeft gedwaald. In het tweede middel stellen zij, dat de betrokken ambten hun hadden moeten worden toegewezen, voornamelijk omdat zij beter gekwalificeerd zouden zijn.

5 In repliek stellen verzoekers bovendien, dat de Commissie zich schuldig heeft gemaakt aan misbruik van bevoegdheid, hetgeen zou blijken uit de nieuwe gegevens die de Commissie in haar verweerschrift heeft verschaft.

6 De Commissie betoogt, dat dit laatste middel overeenkomstig artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Alvorens echter in te gaan op deze tegenwerping, die de Commissie baseert op het feit dat het derde middel te laat is voorgesteld, dient over de eerste twee middelen het volgende te worden opgemerkt.

Het eerste middel

7 Verzoekers doen hun eerste middel in hoofdzaak steunen op de stelling, dat beroepservaring slechts kan worden meegeteld, voor zover zij is verworven na het behalen van het vereiste diploma, en dat derhalve de twee voornaamste vereisten van de kennisgeving van vacature, te weten het bezit van een universitair diploma en beroepservaring, cumulatief zijn. In casu zou geen van beide bevorderde kandidaten aan de twee voorwaarden voldoen; de ene bezat immers geen universitair diploma en kon dus ook geen beroepservaring hebben, terwijl de andere zijn universitair diploma pas in 1979 had behaald en bij zijn bevordering dus pas een anciënniteit van twee jaar had, wat geen „lange ervaring" zou zijn.

8 Gelijk de Commissie terecht heeft aangevoerd, blijkt duidelijk uit het woord „of" in de kennisgeving van vacature, dat het om alternatieve voorwaarden gaat. Het is noodzakelijk, doch ook voldoende, dat men ofwel in het bezit is van een universitair diploma, ofwel over een gelijkwaardige beroepservaring beschikt; dit volgt overigens ook uit artikel 5, leden 1 en 2, Ambtenarenstatuut, dat onder meer bepaalt dat voor de ambten van de groep LA „kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is".

9 Op dit punt kan worden volstaan met de vaststelling, dat de twee ambtenaren wier benoeming wordt bestreden, in 1974 met goed gevolg hebben deelgenomen aan een vergelijkend onderzoek voor indiensttreding bij de Gemeenschappen en dat het tot aanstelling bevoegd gezag destijds van mening was dat zij over een gelijkwaardige beroepservaring beschikten, waaruit kan worden geconcludeerd dat beiden stellig aan de eerste voorwaarde van de kennisgeving van vacature voldoen.

10 Nu die twee ambtenaren dus sinds 1974 als vertaler bij de Commissie werkzaam zijn, beschikken zij ontegenzeglijk over een lange ervaring met vertaalwerk en voldoen zij derhalve ook aan de tweede voorwaarde van de kennisgeving van vacature.

11 Het eerste middel moet bijgevolg worden verworpen.

Het tweede middel

12 Verzoekers stellen dat, zelfs zo moest worden aangenomen dat de twee ambtenaren wier benoeming zij bestrijden, de in de kennisgeving van vacature verlangde kwalificaties bezaten, het tot aanstelling bevoegd gezag niettemin hen had moeten benoemen, omdat zij niet enkel aan alle vereisten voldoen, doch de Commissie bovendien, door hen niet te benoemen, een kennelijke vergissing heeft begaan, gezien het feit dat met name hun universitaire kwalificaties beter zouden zijn dan die van de twee bevorderde ambtenaren.

13 De Commissie verwerpt dit betoog van verzoekers, dat in strijd zou zijn met artikel 45 Ambtenarenstatuut, bepalende dat bevordering plaatsvindt na een vergelijkend onderzoek van de verdiensten van de kandidaten, en niet enkel op basis van universitaire diploma's.

14 Waar het hier een bevorderingsbesluit betreft, moet vooreerst worden beklemtoond, dat het tot aanstelling bevoegd gezag bij de beoordeling van het dienstbelang en van de in het kader van een besluit als bedoeld in artikel 45 Ambtenarenstatuut in aanmerking te nemen verdiensten, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat het Hof zich te dezen moet beperken tot de vraag, of de administratie binnen redelijke grenzen is gebleven en niet een kennelijk onjuist gebruik van haar bevoegdheid heeft gemaakt.

15 Het dossier biedt in casu geen aanknopingspunt voor de stelling, dat het tot aanstelling bevoegd gezag de kwalificaties en verdiensten van de verschillende kandidaten, waaronder die van verzoekers, niet juist heeft beoordeeld.

16 Wat het door verzoekers aangevoerde punt van de diploma's betreft, zij herinnerd aan hetgeen het Hof overwoog in zijn arrest van 17 maart 1983 (zaak 280/81, Hoffmann, nog niet gepubliceerd), namelijk dat bij bevordering andere beoordelingsfactoren een rol spelen bij de vergelijking van de verdiensten van de voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren, inzonderheid het algemene niveau van hun prestaties bij de vervulling van hun werkzaamheden.

17 Verzoekers kunnen zich bijgevolg niet beklagen over het feit, dat het tot aanstelling bevoegd gezag bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid niet enkel rekening heeft gehouden met de diploma's van de kandidaten en heeft gekozen voor de bevordering van twee kandidaten met lagere diploma's dan verzoekers.

18 Verder stellen verzoekers nog, dat het verlof om redenen van persoonlijke aard, dat hun voor de periode 1 januari 1976 tot 1 juli 1977 was verleend, in feite hun bevordering heeft verhinderd doordat hun anciënniteit in die periode niet toenam, ofschoon het verlof hun in het belang van de dienst was verleend.

19 Dienaangaande zij in de eerste plaats opgemerkt, dat anciënniteit slechts één van de beoordelingscriteria is en in geen geval belangrijker kan zijn dan de verdiensten van de kandidaten, en in de tweede plaats, dat artikel 40, lid 3, van het Statuut bepaalt dat gedurende het verlof om redenen van persoonlijke aard van de ambtenaar „zijn salarisanciënniteit niet toeneemt en hij niet in aanmerking komt voor bevordering". Het tot aanstelling bevoegd gezag kan dan ook niet worden verweten, dat het de diensttijd van verzoekers ge-

durende hun verlof als onderbroken heeft beschouwd. Bovendien wijst niets in het dossier erop, dat de anciënniteit bij de betrokken benoemingen een beslissende rol zou hebben gespeeld.

20 Nu verzoekers ook niets anders hebben aangevoerd, waaruit zou kunnen blijken dat het tot aanstelling bevoegd gezag de grenzen van zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden door voor de bevordering de voorkeur te geven aan andere kandidaten, moet het tweede middel eveneens worden verworpen.

21 Bijgevolg ontbreekt iedere grondslag voor het middel betreffende misbruik van bevoegdheid en moet dit dus eveneens worden afgewezen.

22 Het beroep tot nietigverklaring van het besluit van verweerster moet bijgevolg worden verworpen. Met betrekking tot het verzoek aan het Hof, de Commissie te gelasten tot benoeming van beide verzoekers over te gaan, kan worden volstaan met de opmerking, dat dit verzoek hoe dan ook buiten het kader van 's Hofs rechtsmacht valt.

Kosten

23 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen terzake van beroepen van personeelsleden van de Gemeenschap gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.

Pescatore Due Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 14 juli 1983.

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De president van de Tweede kamer
P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL P. VERLOREN VAN THEMAAT VAN 19 MEI 1983

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. Inleiding

In onderhavige zaak wordt opnieuw een aantal vragen in verband met een bevorderingsprocedure aan U voorgelegd. Ditmaal gaat het om een vacaturemededeling voor een zevental posten van hoofdvertaler in de rang LA 5/4 in de Deense vertaalsectie bij de Commissie. Zowel verzoekers als de overige in deze zaak genoemden zijn in die sectie werkzaam vanaf 1974, met een verschil van enkele maanden. Verzoekers kandidatuur werd, met nog andere, door de Commissie afgewezen, terwijl onder anderen mevrouw T. Bye Rasmussen en de heer A. Rasmussen werden bevorderd tot de vermelde vacante posten.

Verzoekers concluderen tot vernietiging van de door de Commissie per brief van 3 april 1981 medegedeelde afwijzing van hun verzoek om benoeming tot hoofdvertaler ingevolge de vacaturemededeling (COM/1134-1140/80). Voorts verzoeken zij U te gelasten hen tot hoofdvertalers met anciënniteit vanaf 1 maart 1981 te benoemen, ofwel na instelling van twee nieuwe vaste ambten van hoofdvertaler, ofwel na annulering van de benoeming van T. Bye Rasmussen en A. Rasmussen. Daar het gemeenschapsrecht niet in een dergelijke injunctiemogelijkheid voorziet, dient dit tweede verzoek niet ontvankelijk te worden geacht. Ik ga derhalve in het vervolg van mijn conclusie uitsluitend in op het eerste verzoek.

De voornaamste middelen van verzoekers komen op het volgende neer: